

Sygn. akt II CSK 316/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko B. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 15 grudnia 2017 r., sygn. akt X Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia prawa materialnego i procesowego - art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że powód winien przejawiać inicjatywę dowodową i udowadniać okoliczności bezsporne, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż spowodowało oddalenie apelacji powódki, pomimo braku kwestionowania przez pozwanego stanu faktycznego sprawy.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy powoda o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymagałoby prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Ciężar dowodzenia poszczególnych okoliczności w procesie niewątpliwie spoczywa na tym, kto z konkretnych okoliczności wywodzi korzystane dla siebie skutki (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Zgodnie z tą zasadą Sąd Okręgowy oczekiwał od powoda, że wykaże fakty, w związku z którymi wywiódł skierowane przeciwko pozwanemu roszczenie. Okoliczności, które nie wymagają dowodzenia identyfikuje art. 229 k.p.c., a warunkiem jego zastosowania jest brak wątpliwości co do intencji przyznającego fakty. Sytuacji, w której Sąd może uznać za przyznane fakty, o których nie wypowiedział się przeciwnik strony dotyczy natomiast art. 230 k.p.c., z którego wynika, że o uznaniu faktów za przyznane sąd może wnioskować na podstawie wyników całej rozprawy, gdy takie ich zakwalifikowanie jest niewątpliwie. W związku z wykładnią i stosowaniem tych przepisów powód nie sformułował jednak zarzutu o ich oczywistym naruszeniu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

jw